

Въ гората.

Сценка.

Лисицата. (Към лисичетата.). Мили деца, — бждете весели! Ще дойде зимата и ние ще се съберемъ тогава да отмъстимъ на нашитѣ врагове. Да му мисли Пижо воденичарътъ, гжскитѣ му и кокошкитѣ му. Сега поиграйте и попѣйте! Майка ви е радостна, като има подкрепата на юначния Кумчо Вълчо.

Едно лисиче. Коя пѣсенъ да попѣмъ, мамо?

Второ лисиче. Да попѣмъ пѣсенъта за лъжливото овчарче. Кумчо Вълчо много я обича.

Лисицата. Попѣйте я, деца!

Лисичетата. (Запѣватъ).

— По ливади, по грамади	Вълкътъ да нападне,
Пасло момче стадо,	Да се впусне връхъ стадото,
И лъгало все що види,	И то посрѣдъ пладне ...
И старо, и младо:	„Помощ, братя“, — заревало,
„Вълкъ, вълкъ овца грабна	Овчарчето младо, —
Отъ сиво ми стадо.	„Вълкътъ, вълкътъ овца грабна
Елате ми помогнете,	Отъ сиво ми стадо!“
Че самси не мога,	Но озчери и орачи,
Стадото ми отървете,	И жени и мже —
Моля ви за Бога! “	Помислили, овчарчето
Тичатъ хора, събератъ се —	Пакъ ще ги излъже!
Гледатъ, нищо нѣма,	И на помощъ никой вече
И назади пакъ се връщатъ	Не му се затекълъ —
Съ измама голѣма.	Кумчо Вълчо стадото му
Но веднажъ се тъй случило,	Издавилъ, отвлѣкалъ!

(Лисичетата пѣятъ и играятъ).

(Въ това време изъ гората се задаватъ купъ катерички, лисичета, мечета и вълчета).